

A leginkább átverték

Az írás a Népszabadság
2015. 05. 22. számában
jelent meg.

[Kerék-Bárczy Szabolcs](#)
[Népszabadság](#)

A magukat tudatosan, értékalapon konzervatívnak, kereszténydemokratának valló magyarok többsége a Fideszt támogatja. Legtöbbjük identitásának alapja a két világháború közti úri-keresztény középosztály iránti nosztalgia, hiszen javarészt abból a társadalmi közegeből érkeztek. Az „úri, keresztény középosztály” óriási vesztese, méltánytalan elszenvedője volt a világháborút követő évtizedeknek: kitelepítés, mindenféle meghurcoltatás, megalázás volt a sorsa, melyre mint „osztály”, nem szolgált rá.

Ez a réteg is elkerülte azonban a történelemmel való szembenézés fájdalmas, ám szükséges folyamatát, s ezért a generációkon átöröklött sebek és fájdalmak negatív érzései keverednek benne a meghasonlás keserű indulatával. Mert kevesek felmenői tettek 1945 előtt érdemben azért, hogy a vérlázítóan igazságtalan és embertelen feudális viszonyokat modern polgári társadalom váltsa fel, s még kevesebben álltak ki meghurcolt honfitársaikért.

Magam is innen jöttem, jól ismerem ezeket az érzéseket. Nekem szerencsém van annyiban, hogy családom távol áll minden szélsőségtől, megalkuvásmentesen állt ki az igazságért, és nem lett tagja a baloldali diktatúra állampártjának. Természetes módon álltunk az MDF mellé 1990-ben, kifejezetten Antall József miatt, közben viszolyogva figyeltük pártja népinek nevezett képviselőinek kirekesztő hangú megnyilatkozásait. Ám komolytalannak tartottuk a Fidesz hóbörgését is, túlzónak és hiteltelennek az SZDSZ gesztusait. A szocialisták pedig szóba sem jöhettek.

1994-ben szükségszerűen bukott a kormány, s a Horn-kabinet számomra is a posztkommunista múlt valamiféle utóképeként tűnt. Én is láttam azonban, hogy az új vezetés sok tekintetben nyugati értelemben vett konzervatív-kereszténydemokrata társadalom- és gazdaságpolitikai fogalmakkal is leírható lépéseket tesz, és felcsillant a remény, hogy a mérsékelt politikai ideológiák nálunk is közelíteni fognak egymáshoz, akár csak Európa boldogabbik felében.

– Már végig se mehet nyugodtan egy magyar ember egy magyar utcán! Hol egy homoszexuális provokátor prájdozik valami rövidnacial, hol egy középosztálybeli provokátor prájdozik valami szépirodalommal!
Marabu

Ma már tudom, hogy Orbánék a kilencvenes évek közepén elhatározták, hogy meggazdagodnak, s nem válogatnak az eszközökben a hatalom megszerzése érdekében. Ez a szándékuk akkor azonban csak a legszűkebb körben volt ismert. 1998-ban világossá vált, hogy nem más, hanem a Fidesz lehet a mérsékelt konzervatív politika képviselője, s vezetője egy ilyen értékeket legalábbis szóban magáénak valló kormánykoalíciónak. Lelkesedéssel töltött el a felkérés, hogy kabinetfőnökként vegyek részt az akkor felálló miniszterelnökség munkájában, mert meggyőződésem volt, hogy segíteni kell a főként első generációs értelmiség útkeresésének beteljesítését, sokféle háttérű ember egymásra találását hasonló célok mentén, a rendszerváltozás első szakaszának lezárását, a közjogi rendszer és a szociális piacgazdaság megszilárdítását. Fél év alatt aztán teljesen és visszafordíthatatlanul kijózanodtam.

A fenti, utóbb hamisnak bizonyult reményben és az azt követő felismerésben osztoztam az összes olyan baráttal, aki a progresszív nyugati konzervatív hagyományokat tekintette iránytűnek, meghaladván a háborúk közötti díszmagyaros világot, tisztelték az emberi méltóságot, befogadó nyitottsággal viseltettek mások gondolatai iránt, és egykor támogatták Antallt. Teljesen egyetértettünk ebben a körben azzal, hogy Orbánék visszaélnek a polgárok jóhiszeműségével, semmi közük Krisztus követéséhez, a hatalomban azt lopnak el, amit csak tudnak, és lépten-nyomon visszaélnek a választók bizalmával.

Aztán 2002-ben fokozatosan kettészakadt ez a baráti társaság, ahogyan – ma már véglegesnek tűnő módon – a magyar társadalom is. Az egykor Orbánt és körét hozzám hasonlóan a demokratikus és konzervatív értékek elárulójának és tolvajnak tartó emberek szinte kivétel nélkül elkezdtek mentegetni a Fideszt, és a legrimitivebb módon, ostoba őszinteséggel

hivatkoztak arra a bornírt hazugságra, hogy „még mindig jobb Orbán, mint a kommunisták”. Az „úri középosztály” legjobbjai is végleg elvesztették iránytűjüket. Az önmagát büszkén gyökértelennek nevező felcsúti tróger óriási empátiával és zseniális ravaszsággal kínált felmentést a történelmi jobboldalnak a múlttal való szembenézés alól, és sikeresen vakította el a hajbókolásra hajlamos, köldöknéző tömegeket néhány, már a negyvenes években is nevetséges anakronizmusnak ható látvány elemmel. Szomorú tény, hogy egykori barátaim java részét pedig egyszerűen megvásárolta. Orbán jó érzékkel választott magának közeget, s a közeg is rátalált a maga vezérére, a szálnalmas, ám nagy hatású Horthy-pótlékra.

Ekkor, a huszonegyedik század hajnalán vágott mellbe Márai második világháború alatt papírra vetett szavainak igazsága, s döbentett rá arra, hogy „osztályom” rohamléptekkel siet a múltba. „Ahhoz, hogy Magyarország megint nemzet legyen, megbecsült család a világban, ki kell pusztítani egyfajta ember lelkéből a jobboldaliság címkéjével ismert különös valamit. A tudatot, hogy ő mint keresztény magyar ember, előjogokkal élhet a világban, egyszerűen azért, mert keresztény, magyar úriember, joga van tehetség és tudás nélkül is jól élni, fennhordani az orrát, lenézni mindenkit, aki nem keresztény magyar vagy úriember (...). Mert ez volt nálunk a jobboldaliság igazi értelme. És ez a fajta nem tanult. (...) Ez a fajta sosem változik meg. De amíg ezeknek szavuk van vagy befolyásuk, addig Magyarország nem lesz nemzet.”

S valóban, ez a mentalitás pusztuláshoz vezet. Itt az ideje, hogy mind többen rádöbbenjenek idoljuk romlottságára, és a hamis próféta szemébe nézzenek. Orbánék magukénak tekintik a közvagyon, harcolnak a szellemi és polgári autonómia ellen, üldözik a magántulajdont, ha az nem az övék, lábbal tiporják a Szentírást, megerősokolják az erkölcsöt, s csak azért nem szakítanak végleg a Nyugattal, mert még nem elég erősek hozzá, s mert egyelőre onnan jön a pénz. A Fidesz mindent megtestesít, ami a két világháború közötti uralkodó rendszerből a legocsmányabb, és mindent megtagad, ami akkor korszerű volt, s ma is az. Élhető világot csak a legnemesebb konzervatív, szociáldemokrata és szabadelvű eszmék versengő együttműködéséből lehet építeni, amelynek középpontjában az egymás iránti tisztelet áll.

Orbán elárulta az Antallt támogatókat, a rendszerváltoztató, nyugatos jobboldali értelmiséget, a sok nyelven beszélő, a világban Széchenyi nyitottságával tanuló és tanító konzervatívokat és az Istenben hívőket. Orbánék nem képviselhetnek urakat, mert ők sem azok. Az úr ugyanis nem köpköd napraforgómagot, nem turkál az orrában, nem dugja minduntalan zsebre a kezét, és nem különböztet meg embert és embert. Keresztény nem épít egy egész rendszert gyűlöletre.

Kedves barátaim, egykori kollégáim: elárultak benneteket! Lóvá tett titeket a társadalmi kapcsolat, a KISZ-vezető, a párttitkár gyermeke, a beépített ügynök veje. Átvert benneteket az, akinek gyűlésein az egykori állampárt vezetői közül jó néhányan tapsolnak széles mosollyal. Ismerjétek fel, hogy röhögve használ fel eszközül a nem létező kommunisták elleni küzdelemben az, akihez fogható bolsevik hatalmat nem épített hazánkban senki jó ötven éve.

Tudom, nehéz beismerni azt, ha hülyének néznek és kihasználnak. De a tét óriási, mert az Orbánt támogatók vagy akár mentegetőik nem pusztán szerencsétlen balekok, hanem tettestársak egy óriási bűntényben, ahol egész nemzetünk az áldozat. Most minden mérsékelt konzervatív bebizonyíthatja, hogy családi hagyományai Máraiéhoz hasonlóak, s ugyanúgy vélekednek múltról és jelenről, mint minden normális ember. Nem kell ehhez új vezért választani, nem kell pártot cserélni, mert az élet nem zéró összegű játszma. Pusztán emberi tisztesség dolga, hogy józan, konzervatív, keresztény polgár nem támogatja azt, akiről már szólt jövendölés: „Akkor, ha valaki azt mondja: nézzétek, itt a Krisztus, vagy amott! – ne higgyétek. Támadnak ugyanis hamis krisztusok és hamis próféták, és nagy jeleket és csodákat

művelnek, hogy tévedésbe ejtsék a választottakat is, ha lehetséges volna.” Ne legyen lehetséges!

*A szerző a DK elnökségi tagja